

Arrest

nr. 57 574 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WINDELS en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij komt het Rijk binnen met een visum type D.

Op 18 januari 2008 meldt de verzoekende partij zich op het gemeentebestuur van de gemeente Izegem aan om zich te laten inschrijven. De verzoekende partij ontvangt een bijlage 15. Op 6 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Volgens de verklaringen van de verwerende partij werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart op 23 juni 2009.

Op 25 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel van om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (C. U.) (...), van Rwandese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieveverslag d.d. 28.10.2010 opgesteld te Izegem blijkt dat betrokkene de echtelijke woning heeft verlaten sedert 07.10.2010. Ze heeft alle persoonlijke zaken meegenomen. Er werd aangegeven dat betrokkene in Roeselare zou wonen .

De gemeente Roeselare meldt op 16.11.2010 dat betrokkene daar niet verblijft.

Betrokkene werd op 16.11.2010 afgeschreven naar Frankrijk.

Betrokkene voldoet aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42quater.”

2. Over de rechtspleging

2.1.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij binnen de wettelijke termijn tweemaal een repliekmemorie ingediend heeft, per aangetekend schrijven van 20 en 21 januari 2011. Daarenboven heeft de verzoekende partij op 20 januari 2011 haar repliekmemorie ook per fax opgestuurd. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 3, §1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) alle processtukken bij ter post aangetekende brief aan de Raad dienen toegezonden te worden en dat artikel 4 Pr RvV bepaalt dat de datum van het postmerk bewijskracht heeft voor zowel de verzending als voor de ontvangst of voor de weigering. Bijgevolg dient de repliekmemorie die per fax opgestuurd is uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat dit artikel in §1 uitdrukkelijk voorziet dat een einde aan het verblijfsrecht gesteld kan worden gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat dit artikel uitdrukkelijk voorziet in § 1 als wettelijk noodzakelijke voorwaarde dat er slechts een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht gedurende de eerste 2 jaar van het verblijf in hoedanigheid van familielid.

Doordat de bestreden beslissing slechts is tussengekomen méér dan 2 jaar na het samenwonen van verzoekster en haar echtgenoot als gehuwden. Immers, het weze bij herhaling gesteld dat verzoekster gehuwd is samen met haar echtgenoot op 04.01.2008 te Kampala in Oeganda (zie eens te meer map 1 stuk 2) en het huwelijk werd overgeschreven bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Izegem op 22.04.2008 (zie map 1, stuk 2)

Maar reeds vanaf 16.01.2008 woonde verzoekster samen met haar echtgenoot in de echtelijke woonst te 8870 (...) en dit ononderbroken tot in oktober 2010. Dit betekent dus meer dan 2 jaar.

De eerste wettelijke voorwaarde om art. 42 quater § 1, 4° toe te passen is dus niet voldaan.

Zodoende is de bestreden beslissing genomen op grond van een verkeerde toepassing van de wet, in elk geval een rechtsoverspannen interpretatie van de wet en is ook het tweede middel ten zeerste gegrond.”

3.1.2. De verwerende repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt dat slechts de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. aangezien zij reeds meer dan twee jaar samenwonen, zou de thans bestreden beslissing onrechtmatig, want pas na 2 jaar een einde brengen aan verzoeksters verblijfsrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het verblijfsrecht, overeenkomstig art. 42quater §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, enkel gedurende de eerste twee jaar kan beëindigd worden, verzoekster dwaalt echter door te stellen dat zij door loutere samenwoning reeds effectief de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie zou bezitten, quod non. Verzoekster verkreeg pas op 23 juni 2009 haar F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie) Het is pas vanaf die dag dat zij de status van een familielid van een burger van de Unie bezat. De bestreden beslissing dateert van 25 november 2010, zodat de tijdsvoorwaarde van voormeld artikel weldegelijk gerespecteerd werd.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij een verblijfsrecht verkreeg op basis van artikel 40bis § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing is op familieleden van een Belg. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verzoekende partij voert echter aan dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meer dan twee jaar in België verbleef als familielid van een burger van de Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij op 6 februari 2008 de vestiging als echtgenote aangevraagd heeft. Volgens de verklaringen van de verwerende partij werd de verzoekende partij op 23 juni 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

De vraag rijst dus vanaf wanneer de termijn van twee jaar verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie begint te lopen

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12 §§2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat *“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”* Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.”* In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat *“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een*

onder-daan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C- 459/99, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74)."

Er weze ook aan herinnerd dat de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ van 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591, punt 74).

In casu ontlene de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat *"In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt"* (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf. HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van *"het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie"* (eerste zin artikel 42quater § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De berekening van de kwestieuze termijn van twee jaren vangt dus niet aan vanaf de afgifte van de F-kaart. Deze afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de parlementaire voorbereiding tevens vermeld staat *"de richtlijn schafft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden."* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Wel herinnert de Raad er aan dat het Hof van Justitie oordeelt dat, ondanks het declaratoire karakter van een verblijfsvergunning, het de Staten toegestaan is maatregelen te nemen om de bevolkingsbeweging na te gaan (HvJ, 16 maart 2000, C-329/97, Ergat S., overweging 54: *"Het gemeenschapsrecht heeft de lidstaten immers niet de bevoegdheid ontnomen, maatregelen te treffen ter verzekering dat de nationale instanties precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op hun grondgebied"*). Meerbepaald in zijn arrest Sahin van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: *"Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijs-technische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62)."*

In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 benadrukt het Hof van Justitie dat *"Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante*

gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden.” en dat “Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt.” (HvJ van 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België, 2006, punten 64, 66, 68 en 69).

De volgende vraag die zich stelt is te weten wanneer een vreemdeling zijn verblijfsrecht in het Rijk in zijn hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wenst uit te oefenen. Immers zijn er situaties denkbaar dat een vreemdeling het Rijk binnenkomt in verschillende hoedanigheden. Het is niet onredelijk te verlangen van de vreemdeling dat hij kenbaar maakt wanneer hij van zijn verblijfsrecht in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wenst gebruik te maken zodat een lidstaat controlerecht kan uitoefenen en kan bepalen welke de aanvangsdatum is om een verblijf te beëindigen indien de partner het Rijk verlaat. Deze maatregel is noodzakelijk om een controlerecht te kunnen uitoefenen en vormt geen belemmering van het verblijfsrecht op zich.

De verzoekende partij is het Rijk binnen gekomen met een visum type D op een niet nader bepaalde datum. De verzoekende partij meldt zich op 18 januari 2008 voor de eerste maal aan bij de gemeente Izegem om zich te laten inschrijven. Er wordt haar een bijlage 15 uitgereikt. Zij dient een aanvraag tot vestiging in, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, op 6 februari 2008.

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dient aangenomen te worden dat indien een persoon verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie de termijn van twee jaar voorzien in artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet aanvangt op het moment dat de vreemdeling zich kenbaar maakt in deze hoedanigheid door de erkenning van dit recht te solliciteren, met name op de dag dat hij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvraagt (RvS 29 oktober 2010, nr. 208.587). In het arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nummer 208.587 wordt gesteld dat de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze artikelen van de wet van 25 april 2007 die de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wijzigt, niet conform zijn aan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de aanvangsdatum waarbinnen artikel 42quater §1, 2° van de Vreemdelingenwet toepassing kan vinden, bepaald moet worden in functie van het ogenblik waarop de vreemdeling aan de Belgische autoriteiten kenbaar maakt te verblijven in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en zijn verblijfsrecht, dat aan deze hoedanigheid wordt ontleend, uitoefent. De verzoekende partij is het Rijk met een visum type D binnengekomen en heeft zich op 18 januari 2008 voor de eerste keer bij de gemeente Izegem aangemeld om zich te laten inschrijven. Op 18 januari 2008 werd haar een bijlage 15 geldig tot 1 maart 2008 uitgereikt op grond van artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat als volgt luidt: *“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.”* Op 6 februari 2008 meldt de verzoekende partij zich nogmaals bij de gemeente Izegem aan om een aanvraag tot vestiging als echtgenote van een Belg in te dienen. Er kan in casu gesteld worden dat de verzoekende partij minstens op 18 januari 2008 aan de verwerende partij kenbaar heeft willen maken dat zij haar verblijfsrecht als familielid van de burger van de Unie wenst uit te oefenen en te gebruiken en is de aanvangsdatum voor de berekening van de termijn voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet in casu 18 januari 2008. De onmogelijkheid van het gemeentebestuur om op 18 januari 2008 over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, waardoor de verzoekende partij pas op 6 februari 2010 een bijlage 19 ontvangen heeft, kan niet leiden tot een latere

aanvangstermijn van de periode van twee jaar. Bijgevolg had de verwerende partij tot 18 januari 2010 de mogelijkheid het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen onder de voorwaarden in voormeld artikel bepaald. Vanaf dan diende bij de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij rekening te worden gehouden met artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, (...), volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, (...), in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Er dient dus te worden vastgesteld dat de motivering van de beëindiging van het verblijfsrecht in casu niet volstond met een verwijzing naar het ontbreken van een gezamenlijke vestiging maar dat deze motivering diende te worden aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie. In casu is dit niet gebeurd, zodat de schending van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.

Omdat dit middel tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige middelen niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN